

Ba năm...

Tình yêu học trò chỉ là tương tư, nay thích một người, mai thích người khác. Nhưng đối với tôi, nó không còn là tương tư nữa.

Kì hai năm lớp bảy...

Trường tôi không học bán trú, vậy là buổi trưa tôi thường về nhà ăn cơm. Cũng may là trường gần nhà.

Bố mẹ tôi đi làm hết rồi. Tôi thường ngồi ăn một mình với cái máy tính thân yêu và chơi game cùng nó suốt trưa cho đến giờ đi học. Hồi đó tôi không biết làm thế nào để vào được Facebook, nên chỉ chơi Zing Me.

Trong một lần tìm tất cả các tài khoản trên Zing Me mà học cùng trường, tôi tìm được một tài khoản có ảnh đại diện khá quen. Hình như là một anh học lớp chín, hơn tôi hai tuổi. Tôi biết anh hồi lớp sáu nhưng cũng là nhờ đưa bạn tôi có trí tưởng khá phong phú. Cũng không chần chừ, tôi nhấn “Kết bạn”. Khoảng vài phút sau lời mời kết bạn đã được đồng ý.

Mấy hôm sau, vào giờ truy bài, tôi – thành viên trong Ban chỉ huy Liên đội đứng ở trực ở cổng trường trong giờ truy bài nhằm trừng phạt những học sinh đi học muộn. Không ngờ lại có anh. Kể từ đó, mỗi lần lên Zing Me, thấy anh online, tôi lại vào chat với anh. Vui lắm. Nhưng anh không biết tôi là ai. Anh hỏi tôi cũng không nói.

Hồi đó, lớp tôi chơi game trên Zing Me nhiều lắm. Thịnh thoảng có mấy đứa nhờ vả gửi cái này, gửi cái kia. Tôi với anh thịnh thoảng cũng nhờ nhau gửi cho vài thứ làm nhiệm vụ. Một buổi trưa, sau khi đi học về, tôi lập một tài khoản khác để phục vụ cho việc chơi game. Tài khoản đó tôi có để hình của mình làm ảnh đại diện. Thật “không may mắn”, tôi vô tình lấy tài khoản mới lập nhờ anh gửi cho vài thứ. Vậy là anh cũng biết tôi là người ghi tên anh vào trong sổ của Ban chỉ huy Liên đội, cũng là người nói mặt anh như cái bánh bao cháy. Ngại thật!

Buổi chiều hôm đó, lớp tôi có tiết, lớp anh cũng có tiết. Xe của anh không để trong trường mà gửi ở ngoài, gần ngõ nhà tôi. Lúc tôi đi qua, anh nhìn. Bỗng

dưng tôi có một cảm giác lạ mà trước giờ tôi chưa từng có: tim đập nhanh. Ngồi trong lớp, tôi cũng không chú ý nghe giảng, tim đập vẫn nhanh nhưng hình như mặt tôi vui chưa từng có, cứ ngồi cười trong lớp thôi. Về nhà, tôi vẫn cười. Mẹ hỏi, tôi cũng chỉ bảo không có gì. Tôi không dám nói. Mẹ tôi mà biết sẽ không để tôi chơi game nữa, mà vì thế, tôi cũng không thể chat với anh được.

Ba ngày sau...

- Mà làm gì mà cứ kể về anh ấy nhiều thế?

Bạn tôi hỏi, tôi im lặng.

- Một ngày mà kể đến năm, sáu lần.

Tôi vẫn im lặng.

- Hay mày thích người ta rồi?

Lần này thì chính tôi phản bác:

- Không có.

Thật sự tôi không hiểu được cảm giác của mình. Lần đầu tiên tôi có cảm giác lạ. Lần đầu tiên tôi quen biết một người con trai xa lạ mà không phải họ hàng hay bạn bè tôi. Đứa bạn hỏi, tôi vẫn cứ phủ định cho đến khi cấm trại. Tôi mới “thú nhận” với con bạn, rằng tôi thích anh rồi.

Bạn bè ai cũng biết cái tin này vì thằng bạn học lớp bên cứ mỗi lần đi qua là lại loa lên như muốn cho cả trường biết. Tôi thật không biết chui vào đâu nữa. Một số anh chị cùng với anh cũng biết. Thế nhưng anh lại cho rằng là đùa. Tôi cũng không biết nói sao, chỉ giữ im lặng cho đến nghỉ hè.

Lớp tám...

Anh ra trường, tôi mới lên lớp tám. Trong suốt kì nghỉ hè, tôi cứ mong là sẽ chat được với anh nhưng anh không lên Zing Me, không vào Yahoo, cũng chẳng online Facebook. Chat với anh vui lắm. Tuy là quen biết đơn giản vậy thôi nhưng dần dần lại thành thân, anh cũng hay quan tâm trong từng lời nói.

Thình thoảng gọi tôi là “cô em gái”. Tôi hơi đau, nhưng cũng vui vì anh coi tôi như anh em kết nghĩa thân thiết. Nghĩa là tình cảm chúng tôi đã lên được một bậc. Không phải là đàn anh, đàn em, không phải là bạn bè mà là anh em.

Một lần thấy anh đang trên mạng, tôi vào trò chuyện với anh vài câu. Anh nói anh đỗ cấp ba rồi, học ở lớp chọn. Tôi cũng thấy vui và cũng quyết thi vào trường đó bằng được.

...

Trong năm lớp tám này, tôi quyết định cố gắng không thích anh nữa, cho dù là không muốn. Ba lần tôi quyết tâm nhưng lại không làm được. Một lần là anh đang trực tuyến, tôi theo thói quen vào chat với anh. Thất bại lần một. Lần thứ hai, tôi đi học thêm và gặp anh lúc anh đang đi học về, tôi cũng vừa đi học thêm về. Thất bại lần hai. Lần ba, tôi cũng rất quyết tâm. Nhưng cuối cùng vẫn không làm được. Vậy là ba lần tôi đều thất bại. Lý trí sao mà không thể thắng con tim nhỉ?

- Không quên được à?

- Không.

- Vậy tỏ tình đi.

- Tao ngại lắm.

Cứ mỗi lần con bạn hỏi vậy là tôi lại nói ra từ “ngại”. Thật ra vì tôi sợ sự từ chối nên không làm được. Vậy là đành ngậm ngùi tiếp tục giữ kín.

Halloween đầu tiên tôi ở một mình cùng chiếc máy tính. Bố mẹ tôi đi công tác hết rồi. Mới lớp chín thôi nhưng tôi không sợ ở nhà một mình đâu nhé! Tôi bạo lắm đó. Tôi thức đến mười hai giờ đêm cơ. Thật ra tôi thức vì một vấn đề: Tôi đã tỏ tình rồi.

Khoảng ba, bốn hôm trước khi mẹ tôi đi công tác, tôi mượn máy mẹ vào Facebook. Cũng không ngờ anh lại online sau bao nhiêu ngày tháng. Tôi lại theo thói quen, nhấn chuột vào nick anh rồi lại nói chuyện. Anh chú ý đến những status tôi đã đăng trong mấy ngày gần đây. Tất cả đều ám chỉ anh. Anh

chỉ hỏi vài câu thôi, vậy mà tôi khai hết. Tôi nói tôi thích anh. Anh lại vẫn tưởng đùa. Tôi không nói gì, chỉ đi ngủ sớm.

Hôm sau, tôi nói tôi chỉ đùa thôi. Thấy tôi nói vậy, anh lại tin. Anh nói anh yêu tôi. Tôi thực tình cũng rất vui nhưng vẫn hoang mang trước câu trả lời đó. Hai ngày sau thì vẫn chat với anh như thường. Tôi biết anh không để online, nhưng anh vẫn đang trên mạng.

- Mà muốn biết có phải người ta nói thật hay không chứ gì?

- Ủ! Tại từ trước tới giờ, tao với anh ấy chỉ dừng ở mức anh em thân thiết thôi.

- Vậy hỏi đi.

- Nhưng tao...ngại.

- Lại ngại. Mà không tìm được lí do nào khác sao?

- Tao xin lỗi. Khó khăn lắm tao mới nói được hết. Giờ hỏi lại cũng... ngại lắm.

Hôm 30 tháng 10, mẹ tôi đã đi công tác rồi. Tôi ở nhà một mình. Tối hôm đó, tôi đã hỏi anh. Tôi cũng không mong nhận được một lời đồng ý. Vậy mà suy đoán của tôi lại là thật. Anh chỉ coi tôi như cô em gái.

Đêm. Tôi khóc đến nổi sưng mắt. Khóc nhiều lắm. Hai năm rồi nhưng không được đáp trả. Làm gì còn đau hơn như thế chứ? Lần đầu tiên tôi biết thích là gì? Cũng lần đầu tiên có một người con trai xa lạ mà tôi thân thiết đến thế. Cũng là người mà làm tôi có động lực học tập cao đến vậy. Anh không đẹp trai như những thần tượng của tôi nhưng anh học giỏi. Tôi phải học giỏi để không xấu hổ với danh nghĩa “cô em gái” của anh.

Tôi xoá nick cũ và lập nick mới...

...

Ngày 20 tháng 11, ngày Nhà giáo Việt Nam...

Cuối cùng thì buổi mít tinh cũng kết thúc. Chúng tôi nán lại xem tiết cuối của đội văn nghệ. Lúc này, bác bảo vệ đã mở cổng trường để các anh chị khoá trước vào thăm trường. Tôi thật sự không nghĩ là lớp anh cũng lại về.

Tôi cố gắng không ngoái đầu lại nhìn anh trong đám người. Nhưng bạn bè lại trêu tôi. Mặt tôi bắt đầu đỏ lên, tim lại đập nhanh. Vậy không lẽ, bao công sức cố gắng quên người đó đã bị sụp đổ hoàn toàn. Tôi có đọc vài bài báo, nói rằng tình yêu học trò là chỉ là tương tư, hôm nay thích người này, mai thích người khác nhưng đối với tôi lại không phải. Tôi nhận ra rằng, dù mình cất tình yêu học trò này ở đâu trong tim, kể cả nơi chật hẹp nhất, chắc chắn nhất, nó vẫn cứ thế mà thoát ra.

- Anh ấy kìa.

- Đừng làm tao thêm rầu.

- Mà rầu cái gì? Nhìn thấy người ta là thích rồi lại còn rầu. Dừng từ miền Bắc cho tao nhờ.

- Tao buồn vì công sức quên người ta đã bị sụp đổ.

- Thôi đi! Mà còn hơn tao. Hai năm rồi tao có gặp được đâu. Nhưng giờ tao quên người ta rồi.

Thình thoảng đứa bạn nói vài câu như thế với tôi. Nó quên được, nhưng tôi không quên được.

...

Tôi không vào trường anh đang học. Tôi học một trường gần nhà tôi mà có thể đi xe đạp được. Kể từ ngày anh về thăm trường, tôi không chat với anh lần nào. Trước đó, tôi cũng chat với anh vài lần, coi như những chuyện kia là không có thật...Bỏ qua hết, quên hết. Trong nửa năm, tôi bận bịu với lịch học thêm, bận học, bận đi làm Translator Anime, bận làm dịch giả cho một trang yêu ngôn tình, không có thời gian để nghĩ đến anh. Tôi cứ tưởng tôi không còn thích anh nữa. Nhìn lúc anh “like” những dòng trạng thái tôi đăng lên, tôi cũng không cảm thấy thì làm vui vẻ lắm, rất bình thường.

Một lần đang ôn thi đêm. Anh online. Vẫn thói quen cũ, tôi lại vào chat với anh. Tôi và anh coi như chuyện tôi thích anh là một câu chuyện trên trời dưới biển, vẫn chat bình thường vui vẻ với nhau. Anh còn nói, nếu tôi đỗ cấp ba, sẽ thưởng cho tôi cây kẹo mút. Thật tình là tôi không thích kẹo mút nên bắt anh đổi sang ba que kem.

- Hai que thôi. Không mặc cả.

- Hự. Thì hai.

- Cố gắng học chăm nhé! Cô em gái.

Lúc đó tôi đang nói chuyện với đứa bạn. Tôi với con bạn lại chơi trò gia đình. Tôi là “mami” còn bạn tôi, tôi gọi nó là “Mắm”, con cưng của tôi.

- Mami bảo anh ý làm papa con đi!

- Hơi vô duyên đó Mắm.

- Không sao mà. Con thích có papa.

- Vậy để khi nào mami tìm được người yêu rồi tính sau.

- À! Mami cho con nick của anh ý đi.

Tôi cho Mắm nick của anh.

- Con vào bằng điện thoại. Không kết bạn được. Mami bảo anh ý kết bạn với con đi.

Tôi lại chat với anh.

- Bạn em nói muốn anh kết bạn với nó kìa.

Sau khi tôi cho anh tên nick của Mắm, tôi trêu anh:

- Mắm bảo với em, nó có mami (là em rồi), nó muốn có papa. Nó bảo anh làm papa nó đó.

-...

- Nhưng em phản đối ngay.

-...

- Em nói: “Mami vẫn biết ngại là gì đấy nhé! Đừng có vô duyên vô cớ mà nói thế. Cẩn thận người ta mắng đó.” Nó không dám nói gì nữa. Hehe.

- Thôi ngủ đi. Giữ sức khỏe.

Anh luôn thế. Mỗi lần tôi vô tình nói đến thói quen không tốt hay thức đêm, anh đều nhắc nhở. Như một ông anh trai dặn dò đứa em gái xa nhà. Tôi vẫn biết là anh không thể đáp lại nhưng tôi luôn là đứa em gái của anh.

Hiện tại...

Tôi đã là học sinh cấp ba, không học cùng trường với anh. Mẹ tôi nói tôi đã trở thành một thiếu nữ rồi. Còn tôi lại cảm thấy là không. Thỉnh thoảng tôi vẫn hay vùi vỉnh mẹ như một đứa trẻ. Tôi chưa lớn được.

Một ngày, tôi tự dưng nhớ đến “hai que kem” của tôi. Tôi chờ mãi không thấy anh hiện online để hỏi. Cuối cùng dù anh không online tôi vẫn hỏi anh.

- Hai que kem của em đâu?

- Em muốn anh trả thế nào?

- Ồm...Tuỳ anh. Bọn em vẫn đang đi học hè vào thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ sáu. Buổi chiều được nghỉ. Tuần sau chắc bọn em được nghỉ rồi.

- Thứ sáu anh sang bờ Hồ mua truyện. Đi sang đó rồi ăn kem.

- Mẹ em...không cho đi. Đi gần đây thôi.

- Vậy chiều này được không?

- Chắc được đó!

- Anh đang trên xe. Xuống xe anh qua đón.

Thấy anh nói anh qua đón, tự dưng tôi cảm thấy mình nóng bừng lên. Anh qua đón tôi sao? Tôi bỗng nhảy căng lên. Dem tin khoe với con bạn. Xong xuôi tôi lại trở về với hộp chat của anh và tôi.

- Đợi em ở cổng trường cấp hai.

- Cho anh số đi! Khi nào đến nơi anh gọi.

- Cửa em là 0168xxxxxxx. À mà thôi. Máy của em không gọi được. Nó không bắt được sóng. Khi nào đến anh inbox cho em cũng được.

Lúc đó, tôi hận cái điện thoại ghê gớm. Vì nó mà tôi không có số của anh. Anh mới thay số lâu rồi. Cái này thì tôi biết. Cứ định hỏi số anh nhưng lại không dám. Vậy mà khi có cơ hội thì cái điện thoại lại làm tôi mất hết cơ hội rồi.

Anh đến và nhắn tin cho tôi. Tôi đã chuẩn bị sẵn cái mũ để che vì mặt đỏ hết lên rồi. Bị người ta thấy rất ngại. Ra khỏi nhà, tôi không ngờ anh vào tận ngõ nhà. Tôi chỉ hẹn trước cổng trường cấp hai thôi. Vậy mà anh nhớ được nhà tôi ở đâu sau ba năm không gặp như thế. Trước anh chỉ chờ bạn của mình ở ngõ đó, cũng đã thấy tôi từ ngõ đi ra. Hạnh phúc đang tràn ngập rồi.

- Giờ đi ăn ở đâu?

- Em không biết.

- Anh cho em chọn mà.

- Em ít khi ăn ở đây nên có biết đâu.

Nghe vậy anh quay xe đi về hướng ngược lại.

- Sao không ra bờ Hồ?

- Mẹ em không cho đi.

- Đi xe buýt mà. Lo gì?

- Xe buýt em vẫn đi được. Em không lo nhưng là mẹ em lo. Dạo này không cho em đi đâu xa hết.

Tôi nói là vậy chứ chưa hỏi mẹ. Nếu nói, mẹ tôi kiểu gì cũng hỏi xoáy, rằng tôi đi sang bờ Hồ chơi với ai, mấy giờ về. Tôi mà nói đi với anh là mẹ tôi cấm tiệt. Đã vậy lại một mình đi với một thằng con trai hơn tôi hai tuổi. Mẹ biết tôi thích ai mà. Dạo trước cứ hỏi tôi suốt, nhưng tôi chỉ trả lời là “không” hoặc cười trừ. Mà nói đi với bạn thì lại hỏi ở đây cho gần, đi xa làm gì. Mẹ tôi hỏi vặn, tôi không biết làm sao cả.

- Em học trường B à?

- Vâng.

- Sao không học trường V?

- Trường B đi cho gần. Với lại em đạp xe.

- Đi vậy mới chết.

Tôi chỉ biết trả lời những gì anh hỏi. Ngồi sau xe anh, tôi cũng không biết mở lời thế nào. Tôi ngại, mặt vẫn đỏ, cũng không biết anh có để ý thấy tại sao trời không nắng mà tôi lại đội mũ hay không.

Đến một quán cũng gọi là gần nhà, tôi gọi một kem Sô cô la ốc quế. Tôi thích Sô cô la, không biết tại sao cả. Ngồi ăn với cái quạt lại nhằm đúng cây kem của tôi. Kem chảy ra tay. Không phải vì tôi không ăn kịp mà nó chảy nhanh quá. Tôi thật sự rất mất mặt. Nếu có lần sau, tôi sẽ không bao giờ ăn kem nữa.

- Em có vẻ rụt rè nhỉ?

Tôi chỉ biết cười trừ.

- Ăn như vậy làm sao ăn hai que?

- Nói là hai chứ em ăn một thôi. Đau họng chết.

Tôi không dám ăn hai que của anh. Một que như thế là đủ rồi. Tôi thật không

muốn mất mặt thêm. Tôi chỉ chăm chú ăn, không nhìn lên hoặc nhìn đi chỗ khác. Tôi sợ đối mặt với anh lắm.

Anh quan tâm tôi không chỉ là những lời nói khi chat, mà ngay cả ở bên ngoài vẫn vậy. Nhưng tôi dám khẳng định, vì coi tôi là em gái nên mới quan tâm vậy thôi. Nhưng như vậy cũng vui rồi.

Cũng đến lúc phải về. Anh đưa tôi đến tận nhà.

- Em ở nhà một mình à?

- Vâng.

Một câu “vâng” của tôi cũng đủ làm tôi hoá đá. Trước giờ tôi chưa “vâng” ngoan ngoãn như vậy với ai bao giờ, kể cả khi chat với anh.

Tôi vừa mở cửa, vừa nhìn anh đi về. Ba mươi phút ngồi với anh, được anh chở nhưng nó lại khắc ở sâu trong tim tôi. Thật sự, tôi vẫn thích anh. Tình cảm ấy chưa bao giờ thay đổi sau ba năm.

Tình yêu học trò chỉ là tương tư, nay thích một người, mai thích người khác. Nhưng đối với tôi, nó không còn là tương tư nữa. Một con bé lớp bảy đã biết thích là gì. Nghe có vẻ buồn cười. Có người lại nói, lớp bảy vẫn trẻ con lắm, mà trẻ con thì biết gì. Tôi lại không cho là như thế. Thích người ta suốt ba năm không được đáp lại tình cảm, chỉ được coi là đứa em gái kết nghĩa, có khi nó cũng chẳng còn là “thích” nữa. Có lẽ đến khi tôi đủ chín chắn thì lúc đó tôi mới hết “thích” anh...

Min Harukima